

[Alfred Jensen.]

at lægge en større skat. Og det vil være særdeles rimeligt at gøre det, eftersom de indkomster, der her er tale om, er tjent på andres arbejde. Selvom der kan tales rørende om nødvendigheden af at opretholde den private ejendomsret til produktionsmidlerne, er der ingen tvivl om, at man godt kan lægge større skat på aktieselskaberne, uden at man af den grund berøver dem deres livskraft.

Jeg vil også gerne i denne forbindelse sige, at mit parti stadigvæk har den opfattelse, at de kooperative selskaber ikke skal beskattes. Jeg skal ikke komme ind på den motivering, jeg tidligere har givet for vort standpunkt — jeg forstår, at der bliver lejlighed til at diskutere dette spørgsmål senere, og så kan jeg komme ind på det i enkeltheder.

Jeg har ved tidligere lejligheder rejst det spørgsmål, om det ikke alene burde være de udgifter, som selskaber, arbejdsgivere og institutioner har til lønninger, der skulle opgives til skattevæsenet, men også de udbytter og renter, der blev udbetalt. Jeg har stillet ændringsforslag derom; man har ikke stemt for dem, og jeg ser, at de heller ikke er taget til følge ved dette lovforslags udarbejdelse. Det er efter min opfattelse en urimelighed. Skal man føre kontrol med alle indtægter, bør den del af befolkningen, der har sine indkomster gennem udbytter og renter, kontrolleres mere, end den bliver i øjeblikket; og de, der taler så meget om at komme skattesnyderiet til livs, bør også være opmærksom på, at der her er et felt, hvor man kan øge kontrollen og sikre sig, at snyderiet ikke bliver så omfattende som nu.

Mit parti er tilfreds med, at man giver kvinder mulighed for selv at indgive deres indtægtsopgørelse til skattevæsenet, men det forekommer os, at det er en temmelig omstændelig måde, man har valgt. Hvis bestemmelsen om, at man skal forudanmelde, at man ønsker at indgive selvstændig opgørelse over indkomsten, er affødt af hensyn til skatteskemaernes uddeling, så forekommer det mig, at man burde ændre bestemmelsen til, at man kan afhente et skatteschema eller rekvirere et på anden måde, når den almindelige uddeling finder sted. Jeg er overbevist om, at hvis man gennemfører en sådan ordning, vil adskillige tusinde kvinder flere indgive selvangivelse,

end hvis man opretholder bestemmelsen om, at der skal ske anmeldelse derom allerede i december måned.

Jeg har med denne tilslutning givet udtryk for mit partis ønske om, at kvinden skal ligestilles med manden på så mange områder som muligt; men der er dog i dette skattelovsforslag eet område, hvor jeg mener man ikke bør ligestille kvinden med manden; det er, når det drejer sig om inddrivning af skatter, der ikke er betalt. Det forekommer mig, at det er helt urimeligt, at en hustru skal udsættes for, at den skat, manden måske af forsømmelighed ikke har betalt, skal tages af hendes løn. Selvom det kun vil komme til at dreje sig om få tilfælde, vil dog vist enhver her i salen være i stand til at fremdrage eksempler på, at en hustru tager arbejde for at hjælpe på hjemmets økonomi og måske også for at bøde på mandens økonomiske optræden. Hvor det er tilfældet, er det dog ganske urimeligt, at skattemyndighederne skal kunne komme og beslaglægge en del af den indkomst, som hustruen skulle bruge til at rette hjemmets økonomi op for. Det kan ikke være rigtigt at gribe sagen an ved en så almindelig bestemmelse som den, der her er foreslået.

Jeg har set, at ministeren ved udarbejdelsen af dette forslag har lagt lidt forståelse for familiens vanskeligheder og trængsler for dagen; men da det kun drejer sig om personer og familier, hvor en pårørende har gjort sig skyldig i groft skattesnyderi, forekommer det mig ikke at være så væsentligt. Jeg kan være enig med ministeren i, at det er ret uheldigt, at familien skal lide under, hvad et af dens medlemmer bedriver. Men det sker jo ikke alene, når det gælder skattelove, sådan er det også med hensyn til overtrædelse af andre love, der må familien lide under, at et af dens medlemmer har optrådt mindre heldigt. Ja, man kan endog komme ud for, at en person drages frem i rampelyset i forbindelse med en eller anden kriminalsag, uden at han egentlig er skyldig, og at offentlighedens søgelys rettes ikke alene mod ham, men også mod hans familie. Der er ikke nogen mulighed for at lukke pressens eller radioens mund i sådanne tilfælde, og hvis man derfor vil beskytte familien, forekommer det mig ikke rigtigt at begynde i den ende, hvor ministeren er begyndt, nemlig med dem, der gør sig skyldig i groft skatte-